

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

בעניין: מדינת ישראל
ב"כ המאשימה עו"ד אליזבט אברהם

המאשימה

נגד

מאיר מרו צגאי (עציר), ת.ז. 011464591
על ידי ב"כ עו"ד מיכאל גבאי

הנאשם

ג ז ר - ד י ן

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

הרשעת הנאשם והכרעת הדין

הנאשם (יליד 1962), סוהר באגף 7 בכלא שקמה באשקלון (אגף עצורים ביטחוניים, להלן "האגף"), הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות מין בעצור (הוא המתלונן), שהוחזק בדצמבר 2017 באגף, תוך שימוש לרעה בסמכויותיו כסוהר.

נקבע בהכרעת הדין, כי הנאשם ניסה, בשתי הזדמנויות, לבצע מעשי סדום במתלונן; ביצע בו מעשה מגונה בנסיבות של אינוס; הטריד אותו הטרדה מינית בכך שהתייחס אליו באופן מבזה ומשפיל המתמקד במיניותו; וכן הורה לו לעשות מעשים הפוגעים בזכויותיו, תוך שימוש לרעה בסמכותו, ועל כן הוא הורשע בביצוע שתי עבירות של ניסיון למעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) בצרוף סעיף 25 לחוק העונשין, עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, עבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(5) בצרוף סעיף 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"א-1998, ועבירה של שימוש לרעה בכוח המשרה, לפי סעיף 280 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

תמצית הפרשה בכך, שביום 01.12.17, שהיה יום שישי בשבוע, החל הנאשם את משמרתו בשעות הערב באגף. באותה עת שטף מ.א, עצור באגף (הוא המתלונן) כלים במקלחת שבמסדרון האגף, כשהוא לבוש בתחתונים, וכשסיים, הורה לו הנאשם לנקות גם את קירות המקלחת. המתלונן עשה כן, ולאחר מכן פשט את בגדיו והתקלח, בעוד הנאשם ממתין לו מחוץ למקלחת, כשהוא מחזיק בבגדים נקיים עבור המתלונן, ומביט בו דרך הצוהר שבדלת תא המקלחת. כשהמתלונן סיים להתקלח, אמר לו הנאשם ללכת ערום לתאו, והמתלונן עשה כן, כשהנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

מלווה אותו. כשהגיעו לתא, מסר הנאשם למתלונן את הבגדים; הסתכל עליו כשהתלבש; ועזב את התא כדי לחזור עם חולצה שתתאים לגודלו. סמוך לאחר מכן, ולאחר שהחובש סיים לחלק לעצורי האגף את התרופות שלהם (כולל הטיפול התרופתי של המתלונן, שבתאריך 28.11.17 החל לקבל תרופה בשם Seroquel 25 מ"ג, במינון של 2 טבליות ליממה, בשעות הערב, וזאת, כמצוין בתיק הרפואי של המתלונן, "באופן זמני, טיפול סימפטומטי להפרעות שינה הקשורות לשימוש בסמי רחוב"), נכנס הנאשם שוב לתאו של המתלונן; הכניס אצבע לפיו; ואמר לו, שהוא צריך "לזייף" אותו. המתלונן ביקש מהנאשם שיעזוב אותו, אבל אז הוציא הנאשם את האצבע מפיו של המתלונן; אחז במותניו וסובב אותו, כך שעמד מאחוריו. הנאשם משך את מכנסיו ותחתוניו של המתלונן למטה; חשף את פלג גופו התחתון; וכופף את המתלונן לעבר דלת התא. המתלונן נאבק להשתחרר מאחיזת הנאשם, אחז בסורגי הדלת והתרומם, אולם המתלונן היה מוחלש עקב הטיפול התרופתי שקיבל, והנאשם אחז בו שוב, וכופף את פלג גופו העליון למטה, כשהמתלונן ממשיך לעמוד ומבקש מהנאשם שיעזוב אותו. אז מרח הנאשם רוק מפיו באמצעות ידו על ישבנו של המתלונן, באזור פי הטבעת, ואמר למתלונן שלא ידאג ושיש לו איבר מין קטן, ושייתן לו "להכניס רק את הקצה" או משהו בדומה, תוך שהוא מצמיד את איבר מינו לישבנו של המתלונן, בניסיון להחדיר את איבר המין לפי הטבעת. המתלונן התגונן והזיז את גופו, ובכך מנע מהנאשם להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלו, בעוד הנאשם מניע את אגנו ומחכך את איבר מינו בישבנו ובפי הטבעת של המתלונן, עד שהגיע לסיפוק מיני ושפך את זרעו בין היתר על תחתוניו ונעלו של המתלונן שהיו על הרצפה. בשלב זה, רכס הנאשם את מכנסיו; יצא מהתא – שם הותיר את הנאשם; זרק לעברו מגבת והורה לו להתנגב בה.

לאחר מכן הוכנס, בטעות, אחר לתאו של המתלונן, אך הוא הוצא לאחר דקות ספורות, והנאשם הגיע שוב לתאו של המתלונן; אזק את ידי המתלונן; הוציאו מהתא; והוביל אותו למטבחון. שם סגר הנאשם את הווילון והחל לברר אם המתלונן יודע מיהו אותו אחר והאם שוחח עמו. לאחר מכן, עדיין במטבחון, נגע הנאשם בחזהו של המתלונן מעל לבגדים; סובב אותו ונצמד אליו מאחור כשהוא מחכך את גופו בגופו של המתלונן, והצמיד את איבר מינו לישבנו של המתלונן, מעל הבגדים. המתלונן ניסה להתחמק מהנאשם ולהשתחרר מאחיזתו, כשידיו אזוקות, וביקש מהנאשם שיעזוב אותו. רק לאחר זמן מה הפסיק הנאשם את מעשיו; החזיר את המתלונן לתאו ונכנס עמו, כשהוא מותיר את האזיקים על ידיו. בהיותם בתא, שוב נצמד הנאשם אל המתלונן מאחור; אחז במכנסיו והפשילם, יחד עם תחתוניו, וגם פתח את מכנסיו והפשילם, עם התחתונים עד לברכיים. הנאשם דחף את המתלונן קדימה, עד שהמתלונן נפל לעבר כיור המים שבתא ונשען עליו, ואז – הנאשם נעמד מאחוריו, מרח רוק באמצעות כף ידו על אזור פי הטבעת של המתלונן, ואמר לו שהוא רוצה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלו. המתלונן אחז בכיור וניסה להתחמק עם פלג גופו התחתון ממגעו של הנאשם, בניסיון למנוע ממנו להחדיר את איבר המין שהיה בין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

פלחי ישבנו של המתלונן, ואכן הנאשם לא הצליח להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן, אך המשיך להתחכך בו עד שהגיע לסיפוק מיני. אז התלבש הנאשם ויצא מהתא. למחרת בבוקר, בעת שהנאשם היה שוב במשמרת באגף (ביום השבת), הוא ניגש לתאו של המתלונן; נטל את המגבת בה התנגב המתלונן לאחר מעשי הסדום שביצע בו הנאשם יום קודם לכן; והורה לו לשטוף את רצפת התא באמצעות ציוד שמסר לו, והמתלונן עשה כן. כשהמתלונן סיים לשטוף את התא, הנאשם נטל ממנו את הציוד, ואמר לו, שאם הוא רוצה ש"יזיין אותנו שוב", שיקרא לו.

כאמור לעיל, הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות ולאחר שכפר במעשים שיוחסו לו, וזאת, בין היתר, ובעיקר, לאור עדותו המהימנה של המתלונן; מציאת התאמה בין הזרע שנמצא על תחתוניו ונעלו של המתלונן ל-DNA של הנאשם; שקרי הנאשם; וראיות תומכות נוספות. עוד יצוין, כי גרסת הנאשם השתנתה מעת לעת ובהתאם למידע שהגיע אליו תוך כדי החקירה, כאשר גרסתו האחרונה הייתה, כי ככל הנראה אונן בעת שהמתלונן התקלח ושטף את הכלים (מבלי שידע כי המתלונן נמצא במקלחת הסמוכה), וניקה עצמו בבגדים שהיו במקום ואשר המתלונן לבש בצאתו מהמקלחת, וכך הגיע זרעו לבגדיו. גרסה כבושה זו (שכן לכל אורך החקירה, ואפילו לאחר שנודע לנאשם כי זרעו נמצא על בגדי המתלונן ונעלו, כפר הנאשם בכל אקט מיני שהוא שיכול היה להביאו להוצאת זרע) נדחתה על ידנו תוך שנקבע, בין היתר, כי "אין לתת כל אמון בדבריו (של הנאשם – ר.י.כ.). וכי גרסתו ניתנה והשתנתה בהתאם לצרכיו ולראיות האחרות שהתגלו. הנאשם ניסה להרחיק עצמו מהמעשים, וזכר באופן "סלקטיבי" דווקא אותם הפרטים הקשורים במתלונן, למרות שנחקר ימים ספורים לאחר מעשה, ולמרות שיכול היה להתכונן לחקירתו, שכן שמע על תלונתו של המתלונן זמן רב לפני שנחקר. לא רק שגרסתו של הנאשם (זו האחרונה שניתנה בביהמ"ש) אינה סבירה; לא רק שאין בה כל הסבר ל"תופעת" האוננות דווקא אז ודווקא באותו מקום; לא רק שאין בעדותו הסבר לגרסה שכלל לא ידע שהמתלונן מתקלח בעת שטען שאונן; לא רק שאין בה כל הסבר למציאת ה-DNA שלו ברפידת הנעל של המתלונן – הרי שהוא בעצמו הודה, כי שיקר שקר ממשי כשטען שלא עשה כל אקט מיני שהוא בין כותלי הכלא".

לעומת זאת, עדות המתלונן הייתה מקובלת עלינו לאור החיזוקים הרבים שנמצאו לה, וחרף עברו הפלילי; העבירות המיוחסות לו (עבירות נשק); ואורחות חייו הקודמים. ציינו, כי "אין ספק שהמתלונן סיפר את האירועים בדיוק כפי שהיו: לא הוסיף ולא גרע; לא האדיר ולא הפחית. עדותו הייתה עקבית ואמינה, מרובה בפרטים ולא מוגזמת בתיאור האלימות, גם אם היה בכך להצביע על חולשתו, כביכול. המתלונן היה ער לכך שסיפורו חריג, תמוה, לא "רגיל"; אך למרות הבושה בחשיפת האירוע וחשיפת חולשתו שלו וחוסר יכולתו לעמוד מול הנאשם – בחר לעשות זאת ופנה לגורמים האחראים בשב"ס כדי שיגנו עליו... יתרה מכך, למרות היותו של המתלונן בעל עבר פלילי; ולמרות החשדות שיוחסו לו בגינם נעצר; ולמרות אישיותו, סביבת מגוריו ונסיבותיו האישיות – הוא העיד בפתיחות רבה, השיב לכל שאלה ונתן גרסה מפורטת ביותר. הבושה שהמתלונן חש (שלא בצדק!), לא מנעה ממנו להעיד בכנות ובכאב. אכן, כפי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

שהסנגור ציין פעמים רבות בסיכומיו, המתלונן שיקר במאסריו הקודמים לעו"ס הכלא וטען שאינו משתמש בסמים, אולם, אין בשקרים אלה להפחית ולו במעט, ממהימנותו במקרה שבפנינו. המתלונן, שהיה שנים רבות נרקומן, הסביר כי שיקר לעו"ס במטרה לקבל חופשות ואפשרות של שחרור מוקדם, אך במעצרו הנוכחי כבר לא שיקר, שכן נזקק לטיפול תרופתי. בהתייחס לנסיבותיו של המתלונן, ההסבר – גם אם אינו מוצדק, הוא סביר, לפחות בעיניו, ובוודאי שאין בו כדי להפחית מחוזקת עדותו".

על המתלונן

פרט לכך שהמתלונן העיד בפנינו, כך שניתן היה להתרשם באופן בלתי אמצעי על הפגיעה הקשה שנפגע כתוצאה ממעשי הנאשם, גם הוגש בעניינו תסקיר נפגע עבירה. כן, הוגשו הרשעתו האחרונה (בגינה היה עצור בזמן הרלבנטי לכתב האישום) וגזר הדין, תוך שצוין, כי הוגש ערעור לביהמ"ש העליון על חומרת העונש, אשר טרם נדון.

התסקיר פירט את מצבו ואת ההתמודדויות הרבות של המתלונן מאז הפגיעה; את מורכבות הפגיעה בכל רמות חייו; את הסביבה החברתית שממנה בא המתלונן, עם קודי ההתנהגות המאפיינים אותה, שהיו ידועים לנאשם, ואולי אף "עודדו" אותו לבצע את המעשים במתלונן דווקא, שכן יתכן וסבר שיתבייש, לא יגיש נגדו תלונה, ויחשוש לספר אודות הפגיעה המינית בו. צוין, כי מעשיו של הנאשם פגעו בתא המשפחתי של המתלונן; ביכולת שלו להיות בקשר עם אשתו ואמו (כפי שגם העיד על כך בבית המשפט); במארג המשפחתי הרחב יותר; וביכולת שלו להתנהל בתוך קהילתו. הודגש, כי ההשפלה שחש המתלונן ממעשיו של הנאשם, גברה והתעצמה גם בשל התגובה של חוסר האמון של הסוהרים ועובדי המרפאה אליהם פנה לעזרה (עניין זה צוין אף בהכרעת הדין).

עוד צוין על ידי עורכת תסקיר הנפגע, כי המתלונן נראה עצוב, כבוי, ועם תסמיני דכאון. הוא בן למשפחה תומכת ומלוכדת בה 16 ילדים (המתלונן ממוקם עשירי בסדר הלידה); אביו נפטר לפני שנים רבות ועול גידול המשפחה ופרנסתה, נפל על אמו. המתלונן, המתגורר עם משפחתו בביתה של אמו, נשוי מזה כ-10 שנים והוא אב לשלושה ילדים (בגילים 4-2), אשר מאז הפגיעה בו הקשר עמם רופף.

המתלונן סיים 7 שנות לימוד, ועם נשירתו מבית הספר עבד לסירוגין, אך לרוב שוטט ברחבי הארץ, השתמש בסמים ויצר קשרים שוליים שהובילו אותו למעורבות בפלילים וריצוי מאסר. אמו ואחיו עודדו אותו להינשא מתוך שאיפה כי חיי משפחה ונישואין ירתיעו אותו מהתנהגויות מסבכות. במהלך מאסרו השלים המתלונן 11 שנות לימוד עבד ונגמל משימוש בסמים. אך שנה לאחר שחרורו מבית הסוהר נעצר שוב. במסגרת מעצרו זה, ובהיותו בתנאי בידוד, פגע בו הנאשם. לדברי המתלונן, ממועד הפגיעה חלה הידרדרות במצבו הרגשי והתפקודי.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

עוד נכתב בתסקיר, כי המתלונן צמצם בתיאוריו את התמודדותו הרגשית עם הפגיעה, לאור אופייה וזאת ככל הנראה על מנת להימנע מהצפת הכאב והמשמעות לפגיעה המינית בו. הוא מסר, כי גם בעבר, כשהיה עצור ואסיר, התמודד עם חוויות קשות לרבות אלימות קשה שהופעלה נגדו ע"י סוהרים. אלא שהתרחיש, כי יעבור פגיעה מינית ע"י סוהר, כלל לא חלף בראשו, גם לא בהסתברות נמוכה, כך שתקיפתו המינית ע"י הנאשם (אשר אין לו עמו כל היכרות קודמת) נחוותה כפתאומית ובלתי צפויה, והוא חש כי הוא אינו יכול להתחמק ולהתגונן מפניה. הפגיעה לוותה בתחושת בהלה ובלבול, אך למתלונן היה חשוב להעביר מסר, כי חרף מגבלותיו (מוחלש, מפוחד ואזוק בידיו), ניסה להתנגד לנאשם ולסכל פגיעה חמורה יותר (גם עניין זה הוזכר בהכרעת הדין).

למדנו מהתסקיר, כאמור, כי אירועי כתב האישום הותירו חותמם על המתלונן. התקיפה המינית התעצמה על רקע מקום ביצועה, היינו בהיותו כלוא על כל ההשלכות הפיזיות והרגשיות הנובעות מכך (מוחלש ותלוי באחרים). בהקשר זה, יחסיו של המתלונן עם הנאשם הם מעין יחסי מרות בהם לנאשם שליטה מלאה והשפעה ישירה על זכויותיו, ומילוי צרכיו הבסיסיים ביותר של המתלונן. לפיכך, בעיני המתלונן, הפגיעה בו שקולה כהפקרה של המערכת. המתלונן שיתף בתחושות של חוסר אונים מוחלט, חוסר שליטה קיצוני, ומלכוד, שהתעצמו על רקע תנאי מעצרו (כאמור, הפרדה ובידוד מיתר העצורים). עוד ציין המתלונן, כי היה בטוח שאם יצעק אף אחד לא ישמע אותו וכי אינו יכול למלט עצמו ממעשיו המשפילים של הנאשם, דבר שהעצים תחושה של "שבי" בהיבטים פסיכולוגיים ופיזיים. הרושם של שירות המבחן היה, כי הפעולות בהן נקט המתלונן מרגע סיום הפגיעה, במהלך החקירה והמשפט, כוונו כדי להחזיר לו מעט שליטה לאחר שזו ניטלה ממנו כליל.

עוד נכתב בתסקיר, כי המתלונן שיתף בזיכרון כואב וטראומטי של גורמי הטיפול במרפאה, תגובות שיפוטיות לעג וזלזול, וכי חווה קושי סביב הכחשתו הגורפת של הנאשם את האירועים ותקיפתו (ויוער, כי בהכרעת הדין העברנו ביקורת על התנהלות הגורמים שפגשו במתלונן, וכי לאור חוסר האמון בדבריו, עד לקבלת תשובות המעבדה באשר לממצאי ה-DNA שנמצאו על בגדיו, התנהגותם כלפיו הייתה שיפוטית, לא מכבדת ורחוקה מלהיות תומכת).

תסקיר שירות המבחן פירט באריכות את התייעוד הרפואי של המתלונן, ממצאים אשר אל רובם התייחסו גם במסגרת הכרעת הדין. די אם נציין, כי על פי אותם מסמכים סבל המתלונן מתסמינים פוסט טראומטיים ודיכאוניים בשל הטראומה שחווה; הוא הופנה למרכז "ענבל" המטפל בנפגעי תקיפה מינית ושולב בטיפול (טרם התקבל סיכום טיפול); ואף קיבל טיפול תרופתי-פסיכיאטרי תקופה מסוימת. הודגש, כי מצבו הנפשי קשה ביותר, גם כיוון שאינו יכול לשתף את אמו, אשתו וקרובים אחרים בתקיפות שעבר (בעיקר נוכח תרבות המוצא אליה הם משתייכים); אינו יכול להסביר להם את התנהגותו המרוחקת והתרופפות הקשר עם ילדיו; אינו יכול לקבל תמיכתם; ואינו יכול לעמוד בציפיותם להרחבת המשפחה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

המתלונן פיתח חרדה מכניסתו הצפויה למאסר, וסבור כי אין לו ערובה שלא ייפגע פעם נוספת. חשש זה גורם לו לחרדה, עוררות יתר, אי שקט, עייפות, קשיי ריכוז וקושי אמתי במתן אמון בנציגי הממסד.

שירות המבחן הוסיף בסיום תסקירו, כי הם "רואים חשיבות רבה בהשתתפות פיצוי כספי משמעותי על הנאשם, כחלק מהכרת הפגיעה בו ובהשלכות הפגיעה על חייו, ועל מנת לאפשר לו להיעזר בפנייה לטיפול ושיקום, בדרך שיבחר".

אשר לכתב האישום וגזר הדין בעניינו של המתלונן, הרי שגם אלה הוגשו לביהמ"ש ומהם עולה, כי המתלונן הורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות בנשק – מספר עבירות של סחר בנשק, מספר עבירות של החזקת נשק ומספר עבירות של הובלת נשק (כל העבירות בוצעו במהלך חודשים יולי-אוגוסט 2017); הסדר הטיעון לא כלל הסכמה עונשית; ובסופו של דבר דן אותו ביהמ"ש המחוזי (ת"פ 32778-12-17) ל-12 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת עונשי מאסר מותנים) ולמאסר מותנה. כאמור, ערעור שהוגש על ידי המתלונן (הוא הנאשם בתיק הנ"ל) טרם נדון.

על הנאשם

הנאשם, יליד 1962, נשוי ואב ל-8 ילדים, התגייס לשב"ס בתאריך 17.06.1988, ומאז התקדם בדרגות ובתפקידים, כאשר חוות הדעת אודותיו היו חיוביות לאורך כל השנים (ראו נ/א-1(ו) לעניין העונש – שורה של תעודות הערכה ומסמכים מהשב"ס). בתפקידו האחרון (ומאז נובמבר 2011) שימש כזקיף ביטחון (בדרגת רס"ב, דרגה אותה קיבל ביוני 2010), בכלא שקמה, כאשר חוות הדעת האחרונה אודותיו נכתבה ב-28.02.2017 (לגבי שנת 2016) ובה צוין, כי הוא "אמין וישר, בקיא בעבודתו, דיווח אמין, יחזמה ותושייה בהיעדר הנחיה ברורה, איכותי, מזדהה עם ערכי הארגון, ציות לכללי המשמעת, בגרות, איפוק, מרץ ומוטיבציה" (ראו נ/א-1(ו) – מתוך "תקציר נתוני סוהר"). גם חוות הדעת הקודמות לה היו ברוח חיובית שכזו (שם).

הסגור ביקש ללמד על אופיו החיובי והתורם של הנאשם (בין היתר היות ולא התבקש אודותיו תסקיר של שירות המבחן), גם מתוך עדויות חמשת עדי האופי שהזמין, ואשר להם היכרות אישית עם הנאשם ממסגרות חברתיות ומקצועיות שונות.

הרב משה סולומון העיד, כי הוא איש חינוך, מנהל את תכנית הצוערים בשלטון המקומי וסא"ל במילואים. העד הכיר את הנאשם כאשר כיהן כרבה של הקהילה האתיופית בקרית גת (קהילה עליה נמנה הנאשם). לדבריו, היכרותו עם הנאשם מתפרשת על 20 השנים האחרונות, ופעילותם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

השיקה זו לזו ברבדים שונים – הנאשם פעיל בקהילה ובעל השפעה ניכרת בה ורתם את העמותה החברתית בה כיהן כמנכ"ל לטובת הקהילה; בהיבט המשפחתי פעל לקידום חינוך ילדיו ונועץ בו רבות; סייע רבות למרקם החיים הקהילתיים ולאתגרים שניצבו בפניהם, וגם לפתרון מחלוקות בדרכי נועם בתוך בית הכנסת. הנאשם נתפס בעיניו כאישיות משמעותית ומועילה לחברה. העד הוסיף כי הצטער לשמוע על אירועי כתב האישום, אך יחד עם זאת, חשוב לו לציין, כי הנאשם אינו מהווה סיכון לפגיעה או הפרעה במרחב הציבורי, פרואקטיבי, ומנסה לעזור לקהילה.

הרב ד"ר שרון שלום סיפר, כי הוא משמש כרב קהילה בקרית גת, מרצה בקריה האקדמית אונגוראש הקתדרה לחקר יהדות אתיופיה. נשוי ואב לחמישה ילדים. הרב הסביר, כי הוא דוגל בגישה שיש להסתכל על המכלול וכי הוא בא לספר על היכרותו עם הנאשם; הוא שיבח את הנאשם ותיאר אותו כאלטרואיסט, כמי שהאחר בראש מעייניו וסדרי עדיפויותיו; ציין, כי הנאשם תמיד דאג לצורכי שכונתו, ונלחם בחוסר צדק, בהפליה ובהזנחה של הרשות המקומית (כתב מכתבים ופעל מול משרדים שונים); ואף הוסיף, כי הנאשם ניסה לסייע בהעלאת יהודים מאתיופיה, וחש תסכול וצער כאשר הממשל לא פעל להגשמת מטרה זו. לדבריו, הנאשם פעל ללא לאות מול משרדי הממשלה השונים, ופנה גם לרב עצמו על מנת שסייע בכך ואף נחל מספר הצלחות.

שמעון סולומון הכיר את הנאשם במסגרת עבודה הומניטרית להעלאת יהודי אתיופיה. לדבריו, היה עד לזמן הרב שהשקיע הנאשם במשימה חשובה זו; הקדיש את עצמו למשימה ובהתנהגותו זו עורר פליאה והערצה, כאשר בין היתר נסע הנאשם לפגישות רבות בירושלים והצליח לעלות מספר משפחות מאתיופיה. עוד העיד על הנאשם, כי הוא איש משפחה; וכי אף סייע למשפחות אחרות; ובסיכום, הוא ראה אצל הנאשם רק את הצד של הנתונה, הסיוע והעזרה.

מרדכי טבאי הוא גמלאי שב"ס והיכרותו עם הנאשם התחילה עוד בילדותם המשותפת ובמגורים משותפים בסודן, והמשיכה בשירות המשותף של שניהם בשב"ס. העד, שהוא פעיל עליה, מסר, שהסתייע בנאשם כדי לרכז אנשים עבור המוסד הישראלי בסודן; כי שב ופגש את הנאשם, שעלה ארצה לפניו, במרכז הקליטה, בעת שהנאשם תמך בעולים, וסייע להם מול גורמים שונים בשל קשיי השפה; וכי במסגרת השב"ס, הנאשם, שקודם לתפקיד ראש צוות, היה אהוב על כל מפקדיו וחבריו. לדבריו, הנאשם כולו טוב וחסד.

שמואל ניסן נפתלי סיפר, כי הוא מכיר את הנאשם משנות ה-80 עם גיוסו לשב"ס. תחילה הנאשם היה פקוד שלו וכי ציער אותו לשמוע על האירועים נשוא כתב האישום. הוא תיאר את הנאשם כחבר טוב, אמין, נאמן, אהוב ואהוד. אף פעם לא היו טענות נגדו, לא כחבר ולא כפקוד.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

ב"כ הנאשם הגיש גם קובץ תעודות הערכה שהוענקו לנאשם במסגרת שירותו בשב"ס (מסמכים נ/1(א)-(ו) לעונש).

טיעוני הצדדים

בפתח טיעוני המאשימה לעונש ציינה ב"כ המאשימה המלומדה, עו"ד אליזבט אברהם-ברנר, כי לנאשם אין עבר פלילי, וכי לא הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו.

ב"כ המאשימה טענה, כי אכן עדי האופי גמרו את ההלל על הנאשם ושיבחו אותו, אך אין לראות בדברים אלה כל עילה לקולה, וזאת בעיקר משום שהנאשם, חרף הרשעתו בדיון, אינו מודה, אינו מקבל אחריות על מעשיו, ואינו מצטער על הפגיעה החמורה במתלונן. ב"כ המאשימה הדגישה, כי בעת ביצוע העבירות, היה הנאשם סוהר בשב"ס במשך שנים רבות (כאמור, משנת 88), וכי במעשיו ניצל באופן ציני וקר את הסטטוס שלו כסמל אגף, במקום הרגיש, הקשה והטעון מבחינת האסירים השוהים בו (באגף מבודד של חקירות שב"כ), כשהוא פוגע במתלונן הן באופן פיזי (הפעיל כוח עד כי נאלץ להיאבק בו) והן באופן נפשי. חומרת האירוע משתקפת לא רק מהמעשים עצמם אלא גם לאור ניצול מעמדו של הנאשם; ניצול חוסר יכולתו של המתלונן להתנגד (בין היתר לאור הטיפול התרופתי שקיבל, אך גם, ובעיקר, נוכח מעמדו כעצור באגף ביטחוני ומבודד); וניצול חוסר האמון המיוחס בדרך כלל לעצורים ביטחוניים. לדבריה, אין בעובדה שהמתלונן הינו עבריין מורשע, שיוצא ונכנס מבית הסוהר בשל עבירות לא פשוטות, כדי להפחית מחומרת מעשיו של הנאשם ולהצדיק הקלה בעונשו. מעשי הנאשם אינם חלק מעונשו של המתלונן וגם לא אמורים להיות. ההיפך הוא הנכון, הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הינם רחבים ופורצים את גבולות המעשה הקונקרטי של הנאשם במתלונן. אכן, הנאשם היה אמון, מטעם המדינה, בין היתר, על שמירת בטחון הציבור, אך בה בעת, היה גם אמון על בטחון הכלואים והנחקרים, וחרף זאת, פגע במתלונן העצור וביצע בו מעשים מיניים קשים ומשפילים.

ב"כ המאשימה הפנתה גם לתסקיר הנפגע שהוגש בעניינו של המתלונן ולפגיעה הקשה ביותר שהותירו מעשי הנאשם בקורבנו; הדגישה הן את ידיעת הנאשם, כי המתלונן נמצא תחת טיפול תרופתי וניצל מצבו בשל כך; והן את העובדה, שניצל את חששו של המתלונן מהמערכת אליה הנאשם השתייך (ואכן, המתלונן היה בטוח שהשב"כ שלח את הנאשם לבצע את המעשים כחלק מהחקירה וכאמצעי להפעיל עליו לחץ). יתרה מכך, הנאשם היה בטוח שיאמינו לו ולא למתלונן; כך אמר במפורש; וכך אמנם היה תחילה, עד למציאת ה-DNA של זרע של הנאשם על בגדיו ונעלו של המתלונן.

באשר לקביעת מתחם הענישה טענה המאשימה, כי בעניין דנא מדובר בשני מעשים שאמנם נעשו בפער זמנים קצר ויכולים על פי ההגדרה של תיקון 113 להיחשב אירוע אחד, אך מבחינת המתלונן, מדובר בשני מעשים נפרדים, שהתרחשו אחד אחרי השני. בעת קביעת המתחם, על

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

פי מצוות המחוקק, הנסיבות הסובבות את המעשים, הקשים לכשעצמם, מעלות את מתחם העונש באופן משמעותי. היא הוסיפה, כי לשמחתה הרבה אין בנמצא פסיקה ממנה ניתן להקיש ולגזור גזירה שווה למקרה שבפנינו, אך יחד עם זאת קיימת הפסיקה לגבי החומרה הרבה בעבירות מין, וכן פסיקה שקבעה והגדירה את החובה המוגברת של סוהרים כלפי אסירים. משילוב שני ההיבטים הנ"ל, ולאור הענישה המחמירה שנקבעה על ידי המחוקק לצד העבירות אותן עבר הנאשם (ויש לומר, כי לאור סעיף 27 לחוק העונשין, אין לצד עבירות הניסיון עונש מזערי), סברה ב"כ המאשימה, כי מתחם העונש צריך לנוע בין 9 ל-14 שנים. לאור אי לקיחת אחריות, ניצול מעמדו כסוהר, ובהיעדר נסיבות המצדיקות הקלה בעונש, סברה ב"כ המאשימה שהעונש צריך להיות לפחות באמצע המתחם, לצד מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי, כפי שגם צוין בתסקיר הנפגע.

הסנגור המלומד, עו"ד מ. גבאי, הדגיש את גילו של הנאשם (57), מצבו המשפחתי (נשוי ואב ל-8), מועד עלייתו לארץ (1982), ומועד גיוסו לשב"ס (1988). לדבריו, הנאשם עלה לארץ בגיל 16 במסע רגלי; הגיע לסודן ושם עזר לשליחי המוסד במתן כספים והעברת מסרים; עלה לארץ עם אחותו, ולאחר שנתקלו בקשיי התאקלמות והסתגלות, נאלצה אחותו ללכת לפנימייה והוא יצא לעבודה. הנאשם נישא בארץ, ויחד עם אשתו הביאו 8 ילדים לעולם, 5 מהם בנים שכולם שירתו ביחידות קרביות, בעלי השכלה, ונטמעו היטב בחברה הישראלית בקונוטציה חיובית; הנאשם היה המפרנס הכמעט יחידי, שכן אשתו עובדת ניקיון בעיריית קריית גת; וניתנו לגביו הערכות חיוביות רבות במסגרת תפקידו לאורך 30 שנות שירותו בשב"ס (לעיל). עוד צוין, כי במהלך מעצרו אמו נפטרה ואביו חולה מאד.

באשר לממד החומרה שבעבירות טען הסנגור, כי להבדיל מעמדת המאשימה, חוק העונשין לא מצא להחמיר בענישה בשל מעמדו של הנאשם כסוהר בעת ביצוע המעשים (בניגוד לנאשמים בעלי מעמד אחר כמו רב, פסיכולוג, קרוב משפחה וכו'); והוסיף (בהודעה מאוחרת) כי לא קיים בעניינו עונש מזערי.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה העוסקת בעבירות של מעשה סדום ומצא, כי רף הענישה נע בין 3 שנות מאסר ל-8.5. הסנגור ביקש לגזור גזירה שווה ממקרים של מעשה סדום שבוצע ע"י מי שאחראי על קטין; סבר כי יש לקבוע מתחם עונש אחד בלבד; וטען, כי לאור הפסיקה הקיימת והעובדה שמדובר בעבירה של ניסיון "בלבד", המתחם הראוי הוא בין 3 ל-5 שנות מאסר. לדבריו, אין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול ההליך (הפנה לסעיף 40א(6) לחוק העונשין), וביקר את בקשת המאשימה להחמיר בענישה על רקע זה; הדגיש את העובדה שמדובר בנאשם ללא עבר פלילי; ביקש ליתן משקל, בתוך המתחם, להשפעה הקשה של העונש על הנאשם, אשר עם הגשת כתב האישום נגדו פוטר מהשב"ס, ונגרמה פגיעה קשה גם למשפחה של הנאשם עקב כך; ביקש גם ליתן משקל לפעילותו החיובית של הנאשם בתוך הקהילה, כפי שהדבר השתקף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

בדברי עדי האופי; וסבר, כי לאור כל הדברים הנ"ל, יש למקם את עונשו של הנאשם במחצית המתחם שהציע אם לא למטה מכך.

הנאשם בחר שלא להוסיף על דברי בא-כוחו, פרט לכך שציין ש"אין לי מה להגיד, אני ביד שלכם".

דין – נסיבות ביצוע העבירות

מעשיו של הנאשם מזעזעים, קשים, אכזריים ומכוערים. הוא ניצל את מעמדו המיוחד כסוהר אשר המתלונן נתון לחסדיו; ניצל את ניתוקו של המתלונן מהעולם החיצון ואף מאסירים אחרים; ניצל את חולשתו של המתלונן גם פיזית בשל הטיפול התרופתי שקיבל וגם נפשית בשל תנאי מעצרו; וביצע במתלונן מעשים מיניים קשים ומשפילים. בצדק הדגישה התובעת המלומדה את חובותיו של הנאשם כסוהר, אשר אמון על ביטחון הציבור, אך לא פחות מכך אמון על ביטחונם של הכלואים הנתונים למשמרתו ומופקדים, מטעם המדינה, תחת ידיו.

אכן, כפי שצוין, במדינה מתוקנת, חברה נבחנת לא רק ביכולתה למצות את הדין עם מפרי חוק, אלא גם ביכולתה להגן עליהם בעת שהם תחת משמורתה. על ההגנה הזו מופקדת כל שרשרת הפיקוד בשב"ס, וכדי להחזיר אמון הציבור במערכת יש להטיל ענישה מכבידה שתעביר את המסר לפיו המדינה, ומערכת המשפט כזרוע של המדינה, לא ינקטו ביחס סלחני כלפי מי שביצע עבירות כה מזעזעות תוך ניצול המעמד כסוהר. אמנם, כדברי הסנגור, חוק העונשין לא ייחס עבירה מיוחדת או החמרה מיוחדת למי שביצע עבירות מין בהיותו סוהר; ואולם, ראוי להפנות לסעיף 40ט(א)(11) לחוק העונשין, הקובע כנסיבה מחמירה הקשורה בביצוע העבירה, ובכך משפיעה על המתחם, את ה"ניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה", ועל כן, הדין עם המאשימה.

הנאשם, הנושא בתפקיד ציבורי בעל חשיבות רבה - סוהר באחד ממתקני הכליאה הרגישים בארץ, ומי שמצווה בהנחלת ערכי מוסר וציות להוראות החוק, נהג בשפלות, מעל בתפקידו ובחובותיו הבסיסיים כאיש חוק. בדרך חסרת רחמים ומעוררת שאט נפש, ניצל הנאשם את המתלונן ואת מצבו המוחלש, תוך שימוש לרעה בסמכויות שהוקנו לו בחוק; התעלם מפער הכוחות המובנה ביניהם; ופגע בגופו ובכבודו. הנאשם ראה במתלונן אובייקט מיני זמין ונגיש לסיפוק יצריו ותאוותיו הסוטים, תוך שהוא בטוח, כי המתלונן לא יחשוף את מעשיו הרעים, וכי בכל מקרה, לא יעדיפו את גרסתו של המתלונן-העבריין על פני גרסת איש החוק. הוא לא שלט ביצריו ובתאוותיו החולניים, ובשלוש הזדמנויות נפרדות, בטווח זמן קצר, פגע במתלונן: בפעם הראשונה לאחר שטיפת הכלים במקלחת, ולאחר שהחזיר את המתלונן לתאו, אז ביצע בו ניסיון למעשה סדום תוך שימוש בכוח; השנייה במטבחון, שם ביצע בו מעשה מגונה; והשלישית, כאשר החזיר את המתלונן מהמטבחון לתאו, אז שוב ניסה לבצע בו מעשה סדום. הנאשם התעלם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

מתחיותו של המתלונן כי יחדל; התעלם מניסיונותיו של המתלונן לחמוק ממנו; ורמס את כבודו כאדם. במעשיו פגע הנאשם במתלונן פגיעה קשה, אשר פרקה את תאו המשפחתי וגרמה לו נזקים נפשיים קשים, אשר אין ספק שילוו אותו עוד תקופה ארוכה. זכותו של כל אדם, גם אם הוא נחקר, עצור, אסיר או מצוי בכל סטטוס אחר בו נשללה חירותו, לכבוד ולשמירת צלמו כאדם. הקפדה על זכויות אלה היא אבן יסוד בכל משטר וחברה דמוקרטית.

שלילת החירות אינה מפקיעה בשום אופן את זכותו של האסיר לשלמות גופו וזכותו לפרטיות, כך שאיש לא יחדור למרחב האישי שלו או יבצע בגופו מעשים ללא הסכמתו ורצונו; וביתר שאת גורמי חוק וסמכות המופקדים ואמונים על שלומם וביטחונם של השוהים והמוחזקים במתקני הכליאה. חובה זו הופרה בגסות על ידי הנאשם. מידת הפגיעה בערכים אלה, במקרה הנוכחי, היא משמעותית, ומעשיו של הנאשם חריגים בקיצוניותם עד כי גם המערך הרפואי וסוהרים נוספים חשבו כי המתלונן בדה אותם וכי הם הזויים ובלתי אפשריים.

הפסיקה הנוהגת

עיקר הפסיקה שהובאה בפנינו, הוצגה על ידי ההגנה, ועניינה עבירות מין שונות שבוצעו בנסיבות שאינן דומות לנסיבות שבפנינו ועל כן נתקשה ללמוד מהם גזירה שווה לאירוע שבפנינו. כך, הוגש תפ"ח (ב"ש) 26188-11-10 **מדינת ישראל נ' יחזקאל**, במסגרתו מדריך במכון כושר פגע בקטין שהתאמן במקום תמורת ניקיונו, בכך שנגע בגופו ובאיבר מינו של הקטין ואף ביצע בו מין אוראלי, ונדון ל-3 שנות מאסר בפועל, מאסרים מותנים ותשלום פיצוי בסך 45,000 ₪; תפ"ח (ב"ש) 1015/05 **מדינת ישראל נ' דיין**, במסגרתו הורשע הנאשם, עו"ד במקצועו, על פי הודאתו, בביצוע עבירות מין בשלושה קטינים, לאחר שבהזדמנויות שונות נגע בגופם כשבאו לביתו לשחק על המחשב ולצפות בסרטים פורנוגרפיים; צילם אחד מהם בעירום; ונתן להם כספים, ונדון ל-3.5 שנות מאסר לריצוי בפועל ולמאסר מותנה; ע"פ 3047/17 **א.ב. נ' מדינת ישראל**, במסגרתו נדון המערער בגין ביצוע שלושה אירועים בהם ביצע עבירות מין במתלונן (המעשים אינם מפורטים בפסק הדין שהוגש), קטין כבן 15, ונדון ל-4 שנות מאסר לריצוי בפועל, למאסר מותנה ולפיצוי בסך 30,000 ₪; ע"פ 4463/04 **פלוני נ' מדינת ישראל**, במסגרתו הורשע המערער בביצוע עבירה של מעשה סדום בקטין, לאחר שביצע מעשה סדום (מין אוראלי) בקטין בשירותים בקניון ונדון ל-4 שנות מאסר לריצוי בפועל, למאסר מותנה ולפיצוי בסך 50,000 ₪; תפ"ח (מרכז) 1245-02-09 **מדינת ישראל נ' ערוסי**, במסגרתו הורשע הנאשם בביצוע עבירות מין בבתה של רעייתו (בעת שהייתה כבת 13.5-15), לאחר שבהזדמנויות רבות נגע בגופה ואף החדיר אצבעות לאיבר מינה כשהייתה במיטתה, ולאחר שאף בעל אותה בתדירות משתנה, ונדון ל-5 שנות מאסר לריצוי בפועל, למאסרים מותנים ולתשלום פיצוי בסך 5,000 ₪; תפ"ח 30952-04-15 **מדינת ישראל נ' עומר חסן**, במסגרתו הורשע הנאשם בגין שורה ארוכה של מעשים מגונים בקטינה,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

ונדון ל-5 שנות מאסר לריצוי בפועל, עונשי מאסר מותנים ולתשלום פיצוי לכל מתלוננת בסכומים שונים; ע"פ 3732/19 פלוני נ' מדינת ישראל, במסגרתו הורשע המערער (קטין בעצמו) בשתי עבירות של מעשה סדום בקטין ואיומים (טיב המעשים לא פורט בפסק הדין), ונדון ל-6 שנות מאסר לריצוי בפועל ולתשלום פיצוי בסך 100,000 ₪; תפ"ח 14481-07-13 מדינת ישראל נ' ברכה ואח', במסגרתו הורשעו הנאשמים בביצוע עבירות מין תוך ניצול מצב הקרבן שמנע לתת הסכמה חופשית ואספקת אלוהול לקטין, ונדונו לעונשים שונים וביניהם עונשי מאסר בפועל של 6 שנים ותשלום פיצוי לקורבן בסך 20,000 ₪ (לשני הנאשמים הראשונים); ע"פ 2538/19 פלוני נ' מדינת ישראל, במסגרתו נדון המערער ל-6.5 שנות מאסר בפועל ולתשלום פיצוי בסך 100,000 ₪ בשל עבירות מין שונות שביצע באחייניתו; ע"פ 6662/13 ו-6797/13 פלוני נ' מדינת ישראל וערעור שכנגד, במסגרתו הורשע המערער בביצוע עבירות אינוס ומעשה סדום, שבוצעו על ידי תקליטן במי שעבדה באירוע בו השתתף, ונדון (לאחר החמרה של ביהמ"ש העליון) ל-6.5 שנות מאסר ולתשלום פיצוי בסך 100,000 ₪. גם בפסקי הדין האחרים שהוגשו לא מצאתי כל רלבנטיות לתיק שבפנינו, בין היתר כיוון שנסיונותיהם כה שונות מהנסיבות של התיק שבפנינו והקשר היחיד הוא בהיותם פסקי דין שעניינם עבירות מין. אלא, שבמסגרת עבירות המין הפסיקה מרובה וקשת הענישה רחבה ותלוית מעשים ועושים.

מתחם העונש

לאור כל האמור לעיל אנו קובעים, כי מתחם העונש הראוי ינוע בין 10 ל-14 שנים, מתחם אשר מבטא את הנסיבות הקשות והמיוחדות של המקרה שבפנינו.

גזירת העונש בגדרי המתחם

בגדרי המתחם יש ליתן משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כמו גם לעובדה שהוא נעדר הרשעות קודמות ובעל משפחה שעלולה להיפגע ממאסרו. כן, אין לשכוח את תרומתו לחברה, כפי שהדברים קיבלו ביטוי בעדויות עדי האופי שבאו להעיד לטובתו. שמענו בקשב רב את עדי האופי, שציירו פן אחר באישיותו של הנאשם, כזה היכול לגלות אמפתיה לזולת ולהיחלץ לעזרת אחרים, אלא שלמרבה הצער, המתלונן לא זכה להכיר ולו מעט מפן זה שבאישיותו.

יחד עם זאת, לאור חומרת המעשים והפגיעה החמורה במתלונן, ואף במערכת שהוא פעל מתוכה, השב"ס, וביתר שאת כשמדובר בעצירים ביטחוניים, הפגיעה נרחבת הרבה יותר. נזקו של המעשה רחב הרבה יותר מהנזק הישיר שנגרם לקרבן-המתלונן. לפיכך, יש לשים את עיקר הדגש על עקרונות הגמול וההרתעה, כאשר, יינתן משקל מופחת לנסיבות האישיות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

27 ינואר 2020
תפ"ח 32966-12-17

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ
כב' השופטת גילת שלו
כב' השופט אהרן משניות

אכן, זכותו של הנאשם לכפור באשמה ולנהל משפטו עד תום, והדבר לא ייזקף לחובתו, לעת גזירת הדין, וכך גם אין לבוא עמו חשבון על כך שגם לעת השמעת הטיעונים לעונש הוא דבק בחפותו, מבחינתו הוא, אולם, משקבענו את אשר פורט בהכרעת הדין, אין גם מנוס מלומר שלפנינו נאשם שאינו מפנים את מעשיו, אינו מקבל אחריות עליהם, ובוודאי אינו מתחרט עליהם. להעדר קבלת אחריות יש גם יש משקל, במסגרת השיקולים לעונש, וברי כי הנאשם לא יוכל לזכות בהקלה בעונש שממנה עשוי ליהנות מי שמקבל אחריות ומתחרט על מעשיו הרעים; בין היתר גם מאחר ולא חסך מהמתלונן את הסבל הנוסף ולא פטר אותו מהצורך להעיד. נסיבות ביצוע העבירות מחייבים תגובה עונשית הולמת שתעביר מסר חד וברור בדבר החובה להגן על אסירים גם מפני שומרי החוק במהלך מאסרם.

שקלול הנתונים לחומרא ולקולא (עברו הנקי, תפקודו התקין במשך השנים והפגיעה שתגרם לו ולמשפחתו כתוצאה מהמאסר) מציב את עונשו של הנאשם בסמוך למחצית המתחם שנקבע.

לאור כל האמור לעיל, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 12 שנים החל מיום המעצר – 12.12.17;
2. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין בניגוד לפרק ה' סימן י' לחוק העונשין, וזאת תוך 3 שנים מיום שחרורו;
3. הנאשם יפצה את המתלונן בסך של 150,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, א' שבט תש"פ, 27 ינואר 2020, במעמד הצדדים.

אהרון משניות, שופט

גילת שלו, שופטת

רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד